

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ P. G.**, bývajúceho v N., **2/ A. G.**, bývajúcej v N., **3/ F. P.**, bývajúceho v L., zastúpených Advokátskou kanceláriou I.I., so sídlom v B., v mene a na účet ktorej koná konateľ JUDr. I. S., proti odporcom **1/ P. P.**, bývajúcemu v N., **2/ E. P.**, bývajúcej v N., zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. T. B., so sídlom v N., v mene a na účet ktorej koná advokátka JUDr. T. B., **o vydržanie vecného bremena**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 4 C 188/2008, o dovolaní odporcov proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. júna 2012 sp. zn. 14 Co 143/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľom 1/, 2/, 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením z 10. februára 2012 č.k. 4 C 188/2008-218 uložil odporcom 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľom 1/, 2/, 3/ trovy konania vo výške 3 191,47 € na účet právneho zástupcu a spoločne a nerozdielne nahradiť štátu trovy konania v sume 239,42 € na účet Okresného súdu Žiar nad Hronom, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. O trovách konania rozhodol súd podľa § 146 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 137 O.s.p. a § 149 ods. 1 O.s.p., keďže navrhovatelia 1/, 2/ zobrali späť návrh (§ 96 O.s.p.) v dôsledku správania sa odporcov, ktorí im v priebehu konania, ako aj navrhovateľovi 3/ umožnili realizáciu ich vlastníckych práv. Výšku trov, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, určil v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. (§ 11 ods. 1, 3, § 13 ods. 2, § 14 ods. 5, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3). O trovách štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie odporcov uznesením z 19. júna 2012 sp. zn. 14 Co 143/2012 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a navrhovateľom 1/, 2/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Považoval aplikáciu ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p., ktoré predstavuje špeciálnu úpravu náhrady trov konania v prípade jeho zastavenia (v danej veci z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľmi 1/, 2/ podľa § 96 O.s.p.), prvostupňovým súdom za správnu. Uviedol, že prvostupňový súd správne vyhodnotil dôvody, pre ktoré navrhovatelia 1/, 2/ svoj návrh zobrali späť, ako aj dôvody, pre ktoré súd už v dôsledku neskoršieho skutkového stavu zapríčineného konaním odporcov návrh musel zamietnuť vo vzťahu k navrhovateľovi 3/. Súd prvého stupňa na základe zistených skutočností správne rozhodol o náhrade trov prvostupňového konania s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p. Námietku odporcov týkajúcu sa odmeny priznanej za právne zastupovanie navrhovateľov 1/, 2/, 3/ na pojednávaní konanom dňa 8. februára 2010 vyhodnotil za nedôvodnú. Stotožnil sa aj s rozhodnutím súdu prvého stupňa o trovách štátu. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie odporcovia 1/, 2/. Navrhli, aby odvolací súd zmenil uznesenie odvolacieho súdu tak, že o trovách konania rozhodne podľa § 146 ods. 1 písm. c/ a žiadnemu z účastníkov neprizná náhradu trov konania. Namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom zistení skutkového stavu veci a nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.). Uviedli, že neboli splnené kumulatívne obidve podmienky na uplatnenie náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 O.s.p. Nebolo totiž preukázané, že späťvzatie návrhu zavinili a že návrh bol podaný dôvodne (vo veci nebolo vydané meritórne rozhodnutie). Nebolo tiež preukázané, že akýmkoľvek spôsobom bránili navrhovateľom vo výkone ich vlastníckeho práva, preto návrh podali bezdôvodne. Z celého súdneho sporu je naopak zrejmé, že navrhovatelia 1/, 2/ svoj návrh vzali späť, pretože zistili, že by súdny spor prehrali a museli by hrať všetky trovy súdneho konania, ako aj trovy právneho zastúpenia. Vo vzťahu k navrhovateľovi 3/ považovali rozhodnutie o trovách konania za nesprávne z dôvodu, že voči nemu súd návrh pre nedostatok pasívnej legitímácie zamietol. Súdy nižších stupňov tak porušili ich právo na spravodlivý súdny proces, keď súčasťou tohto práva je aj právo hrať len tie náklady, ktoré boli dôvodné. Náklady vo výške trov, na náhradu ktorých boli zaviazaní, neboli dôvodné a z pochybenia súdu nadbytočné.

Navrhovatelia 1/, 2/, 3/ vo vyjadrení k dovolaniu poukázali na ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého nie je dovolanie prípustné proti uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie odporcov smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušenstve, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré je taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutie, kde dovolanie nie je prípustné,

je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcov z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

So zreteľom na ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania uvedené v tomto ustanovení odporcovia v dovolaní nenamietali a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie odporcov nie je podľa § 237 O.s.p. prípustné.

Z obsahu dovolania vyplýva, že odporcovia namietali tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) spočívajúcu (zrejme) v nesprávnom zistení skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (tak ako iná procesná vada), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť konania). Aj za predpokladu, že by tvrdenia odporcov boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či

odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Aj tzv. iné vady konania sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, samy osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú.

Pokiaľ dovolatelia namietali nesprávnosť skutkových zistení, tieto by mohli prípadne zakladať (len) tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nie nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., pretože ním nie je znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania). Vadu tejto povahy (ako vyplýva zhora) možno namietat iba v procesne prípustnom dovolaní (čo nebol daný prípad).

Vzhľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je procesne prípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania nezaoberal sa otázkou vecnej správnosti uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným navrhovateľom vzniklo právo na náhradu trov proti odporcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. decembra 2012

JUDr. Ladislav Górász, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová

